

[Waldorff]

ning af det, som alle med et vagt ord kalder nærdemokrati, som faktisk betyder, at det bliver muligt i højere grad at få en lokalbefolknings interesse til også at slå igennem planlægningen? Det er det, denne diskussion drejer sig om.

Selvfølgelig skal der tages en beslutning et eller andet sted, men det drejer sig i høj grad om at give de bedst mulige betingelser for, at den beslutning, der faktisk bliver truffet, også er gjort forståelig for og er acceptabel for de folk, som skal leve med den. Det er det, vi – for nu at blive i københavneriet – gang på gang konstaterer ikke er tilfældet i København. Det er en blanding af, hvad jeg vil kalde magtmisbrug, og at der er et kommunalt apparat, som har fælles interesser med det, som måske ikke alt for diplomatisk er kaldt de store byggejuntaer, og det er også mange gange et resultat af en simpel mangel på smidighed. De fem forslag, som vi har lagt frem her, er et forsøg på at hive nogle af de områder ud, hvor det kniber. Jeg vil gerne kommentere disse 5 punkter lidt mere.

Det første punkt handler om at ændre i selve loven. Det drejer sig om § 16 i loven, som slår fast, at der i forbindelse med større byggearbejder skal udarbejdes lokalplan. Når der er grund til at ændre den bestemmelse, er det kun, fordi det har vist sig i praksis at være et problem. Det er en ukonkret bestemmelse, som giver anledning til fortolkninger, og som giver anledning til slagsmål – og den slags betyder altid, at den stærkeste vinder. Det var tilfældet med Frihavnen, de 12.000 m², som planstyrelsen fandt ud af ikke krævede en lokalplan. Det var jo, fordi de interesser, der stod bag byggeriet, var stærkere end de interesser, der vendte sig imod byggeriet. Vi mener, at der er brug for en lidt anden form for bestemmelse af behovet, hvor man ikke går ud fra en vag bestemmelse om »større« arbejder, men hvor man forsøger at operere med et begreb, der hedder »væsentlig betydning for beboerne i et område«, og hvor man forsøger at operere med, om en bestemt anvendelse af et område kan foregribe den fysiske planlægning. Det er især et problem netop i København, fordi der ikke er udsigt til, at man inden for overskuelig fremtid får en kommuneplan, som i større træk fastlægger de forskellige bydeles anvendelse. Det er sådan set derfor, det er taget op.

Jeg var meget glad for de bemærkninger, som både hr. Svend Erik Hovmand og hr. Dræbye kom med om, hvordan man inddrager befolkningen. Jeg mener, det er fantastisk vigtigt at forsøge at diskutere sig frem til en fremgangsmåde, så man bliver inddraget, før planlægningen starter. For rimeligt fornuftige kommunalbestyrelsesmedlemmer må det være en meget stor fordel, at man, inden man starter planlægningsapparatet, har en fornemmelse af, hvad det er for en planlægning, der ønskes, hvad det er for behov, der er i en bydel, altså tager det som udgangspunkt. Det vil jeg meget gerne være med til at diskutere videre.

Jeg var også glad for de bemærkninger, hr. Dræbye kom med om intentionerne bag forslaget om at stille teknisk bistand til rådighed. Det sker ikke i det omfang, som det faktisk var meningen at det skulle ske. Det må vi også kunne diskutere.

Med hensyn til tidsfrister mener jeg ikke – og forslaget siger heller ikke – at vi skal have f.eks. en 6 måneders offentlighedsfase i forbindelse med alle lokalplaner. Jeg mener, der er masser af lokalplaner, der snildt kan gå igennem på de to måneder, som loven foreskriver. Men jeg mener også, at ved de lokalplaner, som betyder noget – det er også dem, der giver anledning til virkelige problemer – bør man have en længere indsigelsesfrist, hvor man kan forsøge at få ordnet nogle af de ting, som ellers betyder, at man må tage nogle slagsmål bagefter. Man må først og fremmest give beboerne mulighed for at komme med nogle underbyggede indsigelser, som ikke bare kan verfes i papirkurven, sådan som jo næsten alle indsigelserne bliver. Det er jo det, der er problemet. Af de mellem 50.000 og 100.000 indsigelser, der er indkommet, er det jo ganske, ganske få, der overhovedet er blevet taget alvorligt.

Inddragelsen af børn og unge, som flere var meget venligt indstillet over for, er et svært problem. Man kan ikke gå ud fra, at en procedure, som er afpasset efter voksne mennesker, også fanger børnene op. Fremgangsmåden i forbindelse med lokalplanlægningen er i dag ikke nogen sikring af, at børns og unges behov bliver taget ind i overvejelserne. Derfor må man altså diskutere nogle andre former. Det vil jeg meget gerne være med til.